

Francesc Macià

i el seu contacte amb La Falç

No és el nostre propòsit, en escriure aquestes ratlles, fer una biografia extensa i total de la noble figura d'aquell home que va proclamar la segona República Catalana sota el règim de la qual els catalans visquem durant tres dies, sense adonar-nos de la seva transcendència, fins que, i encara foren pocs, va convertir-se en l'actual Generalitat.

En Francesc Macià és avui una figura històrica que viurà sempre en la pensa de tots els catalans i la seva vida ha estat ja divulgada per diferents publicacions; és per això que nosaltres intentarem avui fer tan sols un recull de dades biogràfiques que una bona part de Socis de LA FALÇ hem viscut, moltes d'elles ignorades, però importants en la vida del nostre poble, que serveixin com a record a la seva insigne persona i com a homenatge pòstum que l'entitat vol retre a la seva memòria.

Si volguéssim seguir un ordre cronològic, començaríem per explicar l'acte d'inauguració de la nostra Entitat, acte al qual fou convidat i que honorà amb la seva presència, i que acabà amb una manifestació entusiasta plena d'incidències al carrer, que no són del cas ara recordar, com tampoc ho farem respecte a una pila de fets que es produïren entre els anys 1917 i 1918, car aleshores ja molts de nosaltres estàvem al seu costat i el seguirem en les seves campanyes polítiques formant part de les organitzacions secretes per ell creades i orientades vers la alliberació del nostre poble, com a catalans conscients, però d'una manera isolada, és a dir, independentment de l'entitat a la qual estàvem adscrits. No podem, però, passar per alt i sense remarcar-ne la importància, puix que aquell fet consagrà l'adhesió que tots nosaltres sentíem per ell, l'acte de nomenar-lo President honorari de la nostra Joventut, el qual tingué lloc el 8 de setembre de l'any 1918.

La inexistència en aquell moment de Joventuts nacionalistes d'esquerra, car fora de poquíssimes que n'hi havia a Barcelona adherides a la «Unió Catalanista», totes les entitats que es deien catalanistes eren de dreta, donava a aquell acte més relleu per quan significava l'adhesió de la nostra Joventut a la política humana i radicalment nacionalista que predicava Macià, el visionari, que li deien molts, qualificant-lo amb suspecta beniginitat.